

bondarenko.andrij@gmail.com

Той готель за горою

Андрій Бондаренко

Дійові особи:

Аня – дружина Юри. Гарна, мрійлива, вічно юна.

Юра – чоловік Ані. Нормальний, сутулий, з живими очима.

Ігор – підстаркуватий професор на відпочинку.

Христина – дуже гарна, цибата, розкошлана.

Дівчина – готельна працівниця

Голос – Нуарний голос за кадром. Жіночий

Хлопець 1, хлопець 2 – упевнені пацани

Невідомий

АКТ 1 СЦЕНА 0

ПАРК. ЛАВОЧКА. ВЕЧІР.

НЕВІДОМИЙ: Вам моя сигарета не заважає?

АНЯ: Шо?

НЕВІДОМИЙ: То нічо, шо я курю тут біля вас?

АНЯ: Куріть.

НЕВІДОМИЙ: З цими каштанами важко поняти – літо чи осінь.

АНЯ: Шо?

НЕВІДОМИЙ: Я курю тільки осінню. Влітку не тяне. А осінню накатує. Особливо ранньою.

АНЯ: Буває.

НЕВІДОМИЙ: Каштани хворі – від якоїсь зарази листя жовтіє ще літом.

АНЯ: Ужас.

НЕВІДОМИЙ: Сидиш, буває, влітку на лавочці і глядь – кругом листя жовте напало. Ти такий думаєш – фігасє, то вже осінь! А то ще літо. Просто каштани хворі.

АНЯ: То не куріть.

НЕВІДОМИЙ: Шо?

АНЯ: Вопше не куріть, ні літом, ні осінню.

НЕВІДОМИЙ: Так накатує.

АНЯ: Ну коли накатує, тоді і осінь.

НЕВІДОМИЙ: Точно. Але вдруг помилився.

АНЯ: Каштани вам в поміч.

НЕВІДОМИЙ: Я може сам як каштан.

АНЯ: Це було смішно.

НЕВІДОМИЙ: Не дуже.

АНЯ: Як скажете.

НЕВІДОМИЙ: Добре. Каштан.

АНЯ: Шо?

НЕВІДОМИЙ: (ПРОСТЯГУЄ РУКУ АНІ) Каштан. Це я з вами знайомлюсь. Я – каштан. А ви?

АНЯ: А я не знайомлюсь.

НЕВІДОМИЙ: Отак от?

АНЯ: Отак от.

НЕВІДОМИЙ: Чому?

АНЯ МОВЧИТЬ.

НЕВІДОМИЙ: Добре. Тоді давайте гру.

АНЯ: Шо?

НЕВІДОМИЙ: Давайте зіграємо в одну гру.

АНЯ: А смисл?

НЕВІДОМИЙ: Якщо я виграю, ви...

АНЯ: Якщо я виграю, ви підете.

НЕВІДОМИЙ: Я піду.

АНЯ: І більше не повернетесь.

НЕВІДОМИЙ: А якщо я не зможу виконати цю обіцянку?

АНЯ: Шо?

НЕВІДОМИЙ: Якщо я піду, захворію, помру, мене закопають, на могилі виросте якийсь хворий каштан, з нього впаде передчасно пожовтілий листочок і його віднесе вітром до вас.

АНЯ: Якщо листочок, то можна.

НЕВІДОМИЙ: А якщо він притулиться до вашої щоки?

АНЯ: Можна.

НЕВІДОМИЙ: Домовились. Ви знаєте "Я ніколи не...".

АНЯ: Знаю.

НЕВІДОМИЙ: Починайте.

АНЯ: Я ніколи не пісяла стоячи.

НЕВІДОМИЙ: Один-ноль. Добре. В мене ніколи не було менструації.

АНЯ: Грубо граєте. Не цікаво.

НЕВІДОМИЙ: Можу тонше. Я ніколи не думав, що все зайде так далеко.

АНЯ: Занадто тонко.

НЕВІДОМИЙ: Добре. Я ніколи не забуду, як ми тут сиділи на лавочці.

АНЯ: Ок. Я теж. Чому ні. Два-ноль.

НЕВІДОМИЙ: Граєм до трьох.

АНЯ: Я ніколи не брехала своєму чоловіку.
НЕВІДОМИЙ: Я теж. Своїй жінці. Два-один.
АНЯ: Ніколи? Не вірю.
НЕВІДОМИЙ: Ніколи.
АНЯ: Не вірю.
НЕВІДОМИЙ: Заперечте. І ви виграли.
АНЯ: Ок. Граєм далі.
НЕВІДОМИЙ: Я ніколи не переставав любити свою жінку.

АНЯ МОВЧИТЬ.

НЕВІДОМИЙ: Чого ви мовчите? Не мовчіть.
АНЯ: Я не мовчу. Я думаю.

ДОВГА ПАУЗА.

НЕВІДОМИЙ: Якщо хочете зупинити гру, то кажіть. Але тоді я виграв.
АНЯ: Почекайте. (ПАУЗА) Добре. Зупиняєм.
НЕВІДОМИЙ: Я виграв.
АНЯ: Хай буде.
НЕВІДОМИЙ: Тепер розкажіть.
АНЯ: Шо, розказати?
НЕВІДОМИЙ: Чому?
АНЯ: Шо чому?
НЕВІДОМИЙ: Ну, наприклад, чому ви не знайомитесь?
АНЯ: Нє. Граєм далі.

АКТ 1 СЦЕНА 1

МАЛЬОВНИЧА, ГІРСЬКА ДОЛИНА КРАЙ ДОРОГИ.
ДОВКОЛА ЗДІЙМАЮТЬСЯ СИНІ ГОРИ, ОПОВІТІ
СЕРПАНКОМ. ЗАТИШНО ГОРЯТЬ ВОГНІ
НЕВЕЛИКОГО, АЛЕ ШИКАРНОГО ГОТЕЛЮ.

ГОЛОС: Стоп! Чекайте. А стоп-слово?

ДОЛИНА ЗНИКАЄ.

ГОЛОС: Стоп-слово, то не так просто як здається. Тут потрібно знайти тонку міру між бадьорим вигуком та значущим натяком. Виберете занадто просте, щось типу "яблука" чи "чайника" і хто гарантує, що ваш адресат на нього відреагує? Що він зможе виокремити його із нестримного потоку ваших життєвих обставин на той момент? А якщо зупинитесь на якомусь "синхрофазотроні" чи "калокагатії", то не факт, що зможете це чітко вимовити в ту саму мить, як настане потреба. А якщо і вимовите, то простіше вже натомість прямо сказати – "всьо, давай припиняєм, я більше не можу чи не хочу!". Тобто, ваша... хм, гра завершиться не так елегантно і гарно, як вам би хотілося. В кінострічках усі завжди вибирають "ананас". Це хороший варіант – він звучний, виразний, помітний. Але ж цікавіше придумати щось своє, правда? "Глобус!", "Бірма!", "Кардан!", "Каштан!". Та це все нюанси. Головне – це вчасно його сказати.

ДОЛИНА З ГОТЕЛЕМ ЗНОВУ ВИРИНАЄ З
НЕБУТТЯ. ВОГНІ СЯЮТЬ ЩЕ БІЛЬШ ЗАТИШНО І
МА҃ЛИВО. ТА СЕРПАНОК ВЖЕ ЗНИК. СОНЦЕ
ЗАЙШЛО І НЕБО ЯКЕСЬ НІ ТЕ, НІ СЕ, НЕ
БЛАКИТНЕ, І НЕ СИНЄ, А ЯКЕСЬ СІРЕ. ТА ЦЕ
НЕ НАДОВГО – ЗА МИТЬ НІЧ РОЗФАРБУЄ ВСЕ У
СВОЇ ОСОБЛИВІ БАРВИ. ЧУТИ НЕГОЛОСНУ
ДЖАЗОВУ БАЛАДУ ВІД ДЮКА ЕЛЛІНГТОНА.

РАПТОВИЙ ПЕРЕХІД У СЛІПУЧИЙ РАНОК.
ГОТЕЛЬНИЙ БАСЕЙН. ЯСКРАВЕ СОНЦЕ,
ВЕСЕЛИЙ СМІХ, КОЛЬОРОВІ КУПАЛЬНИКИ. АНЯ
ЛЕЖИТЬ НА ШЕЗЛОНГУ. З ВОДИ ВИХОДИТЬ
ЮРА.

ЮРА: Дівчино, а, дівчино!

АНЯ: Ви мене?

ЮРА: Вас. Ви знаєте, я вперше в цьому готелі, тут все прекрасно. Ці гори, цей басейн. Я вийшов з води ніби наново народився.

АНЯ: І що?

ЮРА: Ну, і перше, що я побачив, коли наново народився – це були ви. І в мене з'явилося маленьке питання.

АНЯ: Ну.

ЮРА: А де ви брали шезлонг

АНЯ: Он там.

ЮРА: Дякую.

ЮРА ЙДЕ. АНЯ ЗІТХАЄ, ВІДВЕРТАЄТЬСЯ І
ЗАПЛЮЩУЄ ОЧІ. ТИМ ЧАСОМ ЮРА
ПОВЕРТАЄТЬСЯ.

ЮРА: (ПІД САМИМ ВУХОМ АНІ) Гав!

АНЯ ЗДРИГАЄТЬСЯ І НЕПРИВІТНО ДИВИТЬСЯ НА
ЮРУ.

ЮРА: Я вас налякав? Вибачте. Просто...

АНЯ: Шо?

ЮРА: Просто, я таки не зміг піти від вас. Чесно кажучи, мені
розхотілося брати шезлонг. У вас такий вираз обличчя...

АНЯ: Який?

ЮРА: Ніби ви – це весна. І ця весна засмучена, бо думає, що
журавлі вже ніколи не прилетять. Але вони прилетять.
Вони завжди прилітають.

АНЯ: Зараз літо.

ЮРА: Дивлячись на вас, можна думати тільки про весну.

АНЯ: (ЗНІМАЄ ТЕМНІ ОКУЛЯРИ) А дивлячись на вас, можна
подумати, що ви від мене щось хочете.

ЮРА: А що? Це погано?

АНЯ: Я поки не знаю.

ЮРА: Зараз визнаєте!

ЧЕРПАЄ З БАСЕЙНА ЖМЕНЮ ВОДИ, БРИЗКАЄ
НА АНЮ

АНЯ: Дурак! (СМІЄТЬСЯ)

ЮРА СТАЄ НА КРАЙ БАСЕЙНУ, РОБИТЬ
ЗАСМУЧЕНЕ ОБЛИЧЧЯ, РОЗСТАВЛЯЄ РУКИ
ХРЕСТОМ, ВИСОВУЄ ЯЗИКА ЯК МЕРТВЯК І
ПОМАЛУ ПЕРЕКИДУЄ СВОЄ ТІЛО У ВОДУ. АНЯ
СМІЄТЬСЯ, А ТОДІ ВІДКЛАДАЄ ТЕМНІ ОКУЛЯРИ
І З РОЗБІГУ СПРИТНО ШУБОВСЬКАЄ У ВОДУ,
ЯК В КІНО, МАЙЖЕ БЕЗ СПЛЕСКУ.

ДЕНЬ. АНЯ ТА ЮРА СТОЯТЬ НА ГОТЕЛЬНІЙ
ВЕРАНДІ З ВИДОМ НА ГОРИ.

ЮРА: А ми вже на "ти"?

АНЯ: Давай.

ЮРА: Так дивно. Я так давно не стояв наодинці з такими гарними дівчатами.

АНЯ: А що ж таке? Робота?

ЮРА: Робота.

АНЯ: І як робота?

ЮРА: Норм.

АНЯ: Круто.

ЮРА: Нічого крутого. Просто, коли вдома жінка дивиться на тебе як на вазон з квітами, який треба полити раз на два дні, то робота спасає.

АНЯ: О, то ти одружений?

ЮРА: Ну да. А ти?

АНЯ: І я.

ЮРА: І тебе це не смущає?

АНЯ: Да нє. Не повинно.

ЮРА: А що твій чоловік?

АНЯ: Я не хочу зараз про нього.

ЮРА: Ти його любиш?

АНЯ: Хто ти такий, щоб питати?

ЮРА: Давай на чувачі – якщо я виграю, ти мені відповіси на будь-яке питання.

АНЯ: Давай.

РАЗОМ: Чу-ва-чі!

АНЯ: Ну, питай.

ЮРА: Скільки тобі років?

АНЯ: Проїбав ти своє питання. Тридцять.

ЮРА: Давай ще раз.

РАЗОМ: Чу-ва-чі!

АНЯ: Якого кольору в мене очі?

ЮРА: Світло-сірого. Як небо, якщо на нього довго дивитися. Ще раз?

АНЯ: Давай.
РАЗОМ: Чу-ва-чі!
АНЯ: Коли тобі останній раз було добре?

ЮРА: Мені зараз добре.

РАЗОМ: Чу-ва-чі!

ЮРА: Ти зараз когось любиш?

АНЯ: Когось? Да.

РАЗОМ: Чу-ва-чі!

АНЯ: Ти любиш свою дружину?

ЮРА: В мене був папір.

АНЯ: Нє, в тебе були ножниці.

ЮРА: Папір.

АНЯ: Ну і іди в жопу. Ти такий як і всі.

ЮРА: Тоді чому ти зараз тут стоїш зі мною?

АНЯ: А ти так і будеш стояти?

ЮРА РОБИТЬ КРОК ДО АНІ І ЦІЛУЄ ЇЇ.

ЮРА: (ШЕПОЧЕ) Мала, яка ж ти гарна, мале, гарне, пахуче дівчисько. А зараз ми підемо в мій номер, правда? Мій чи твій? Куди ти хочеш? Кажи.

АНЯ ВІДСАХУЄТЬСЯ. ВИТИРАЄ ГУБИ.

АНЯ: Куди, куди, в пізду.

ЮРА: Ти чо? Да шо ж не так?

АНЯ: Ти хочеш поїбатись? Ну давай, давай опять на чувачі. Якщо виграєш, то їби мене хоть тут. Хоть куда, хоть в вухо, хоть... я все дозволю. Ну, давай! Чу-ва-чі!

ЮРА: Нє. Я так не можу. От зачем ці крики? Йдем в бар, вина бахнем.

АНЯ: Не хочу.

ЮРА: Ну добре. А я піду, вибач.

ВОНИ ДОВГО ДИВЛЯТЬСЯ ОДИН НА ОДНОГО.
НАРЕШТІ АНЯ НЕ ВИТРИМУЄ І ВІДКРИВАЄ РОТ,
НІБИ ХОЧЕ ЩОСЬ СКАЗАТИ.

ЮРА: Ну. Давай вже, кажи.

АНЯ РАПТОМ СТАЄ ЗОВСІМ СПОКІЙНА.

АНЯ: Слухай. Давай завтра. Будь-ласка. Я зараз шось дуже спати хочу. Правда. Вибач. Я піду. Добраніч.

ЮРА: Я тобі відкушу носа.

АНЯ: Шо?

ЮРА: Я кажу, шо мені хочеться відкусити тобі носа. Або вухо. Або палець. Або той маленький мізінчик на твоїй лівій ступні.

АНЯ: Вибач.

ОБЕРЕЖНО ТОРКАЄ ЮРУ ЗА ПЛЕЧЕ.
ВИХОДИТЬ.

ЮРА: Обідно, досадно, ну ладно, ладно, ладно.

БАРАБАНИТЬ ПАЛЬЦЯМИ В ТАКТ ЛЕГКОМУ
РЕСТОРАННОМУ ДЖАЗУ. ПОТІМ СМАЧНО
ХАРКАЄ ВНИЗ З ВЕРАНДИ. ВИЙМАЄ ТЕЛЕФОН,
ПОЧИНАЄ СВАЙПИТИ ТІНДЕР.

АКТ 1 СЦЕНА 2

РАНОК. РЕЦЕПЦІЯ ГОТЕЛЮ. МИМО ЗІ
СТОРОНИ БАСЕЙНУ ПРОХОДИТЬ АНЯ В ХАЛАТІ,
З МОКРОЮ ГОЛОВОЮ ЗАКУТАНОЮ В РУШНИК.
ПІД СТЕЛЕЮ ЗВУЧИТЬ ЕЛЛІНГТОН.

ХРИСТИНА: Ей, пані! Ей, вибачте! Та-та, я до вас!

АНЯ: Мене?

ХРИСТИНА: Так. Вам просили передати.

АНЯ: Передати? А що?

ХРИСТИНА: Ваш знайомий... Той чоловік, такий високий, пан Юрій,
здається, з двадцять першого номера, що з вами вчора
сидів в ресторані.

АНЯ: Так. Так. Так.

ХРИСТИНА: Він просив передати, що він поїхав.

АНЯ: Кудя?

ХРИСТИНА: В нього телефон сів.

АНЯ: Що?

ХРИСТИНА: Він так сказав. Що в нього телефон сів і не може вам
подзвонити чи написати. А йому потрібно було терміново
їхати. Так він сказав. Він вам все пояснить пізніше.

АНЯ ДИВИТЬСЯ НА ДІВЧИНУ, ДІВЧИНА
ДИВИТЬСЯ НА АНЮ.

ХРИСТИНА: Записка!

ДАЄ АНІ ЗАПИСКУ. АНЯ ЧИТАЄ: "В МЕНЕ СІВ
ТЕЛЕФОН І НЕ МОЖУ ТОБІ ПОДЗВОНИТИ ЧИ
НАПИСАТИ, А МЕНІ ТРЕБА ТЕРМІНОВО ЇХАТИ.
Я ТОБІ ВСЕ ПОЯСНЮ ПІЗНІШЕ, ВИБАЧ! ЯК
ТІЛЬКИ ЗАРЯДЖУ ТЕЛЕФОН, Я ТЕБЕ НАБЕРУ,
ЯКЩО НЕ ПІЗНО БУДЕ. ВІДПОЧИВАЙ. ЦІЛЮЮ.
ТВІЙ ЮРА"

АНЯ: Ви не сказали, що він мене цілує.

ХРИСТИНА: А, так, вибачте!

АНЯ: І щоб я відпочивала.

ХРИСТИНА: Звичайно!

АНЯ: А більше він нічого не казав?

ХРИСТИНА: Ні.

АНЯ: Може якесь слово просив передати? Може ще якусь
маленьку записку?

ХРИСТИНА: Ні.

АНЯ: А шо він вам сказав, можете мені все повторити?

ХРИСТИНА: Буквально?

АНЯ: Буквально

ХРИСТИНА: Ну... Він сказав – "в мене телефон сів! Можна, я передам записку пані Ані з двадцять шостого номера?"

АНЯ: А ще?

ХРИСТИНА: Ну... Ще "дякую дуже".

АНЯ: А ще? Може, ще якесь слово, пригадайте!

ХРИСТИНА: Ну... "Блядь!"

АНЯ: Що?

ХРИСТИНА: Ну, він сказав – "Блядь, в мене телефон сів", вибачте.

АНЯ: Вибачте?

ХРИСТИНА: (ПОКАЗУЮЧИ НА СЕБЕ ПАЛЬЦЕМ) Мене, мене вибачте! За те, що так буквально передала те слово.

АНЯ: Вибачаю. Скажіть, в мене пиво є?

ХРИСТИНА: Що?

АНЯ: Ну, там у номері. Дуже хочу пива. Я щойно з басейну, а пана Юрія, як бачте, нема.

ХРИСТИНА: Ви один одного так гарно називаєте – пан, пані...

АНЯ: Ну так, Ми поважаємо один одного. Так в мене є пиво?

ХРИСТИНА: Скажіть, а "пані" можна називати тільки вже дуже дорослих жінок?

АНЯ: Ні, можна й молодих. Таких як ви. Так в мене є пиво?

ХРИСТИНА: Має бути...

АНЯ: А вино?

ХРИСТИНА: Є.

АНЯ: А горілка?

ХРИСТИНА: Я принесу.

АНЯ: Принесіть. Як вас звати?

ХРИСТИНА: Христина.

АНЯ: Принесіть, будь-ласка, пані Христино.

АНЯ РАПТОМ ЗАТУЛЯЄ ОБЛИЧЧЯ ДОЛОНЕЮ І
ЛЕДЬ ПОМІТНО СХЛИПУЄ.

АНЯ: Принесіть. І самі теж приходьте, добре?

ХРИСТИНА: Ну... Добре.

АНЯ: В мене сьогодні такий вечір, коли я абсолютно не знаю,
що мені робити... (СХЛИПУЄ) Мені тридцять років.

ХРИСТИНА: Дуже приємно. Мені двадцять два.

АНЯ: Приємно познайомитись. Коли мені було двадцять два, я
вийшла заміж.

ХРИСТИНА: А потім?

АКТ 1 СЦЕНА 3

РАНОК. ГОТЕЛЬНИЙ НОМЕР ЗІ СЛІДАМИ ХОРОШОЇ НІЧНОЇ П'ЯНКИ – СКЛЯНКИ І ПЛЯШКИ В НЕСПОДІВАНИХ МІСЦЯХ, ПОДУШКИ НА ПІДЛОЗІ, ЇЖА НА ПІДВІКОННІ, НАПІВОбІРВана ШТОРА.

У КРИСЛІ СИДИТЬ АНЯ В ХАЛАТІ З ПОВНІСТЮ ВІДСУТНІМ ВИРАЗОМ ОБЛИЧЧЯ. НАРЕШТІ ВОНА ЗБИРАЄТЬСЯ З ДУХОМ, ВСТАЄ І РІШУЧЕ ВІДХИЛЯЄ ПОКАЛІЧЕНУ ШТОРУ. ШТОРА НЕ ПІДДАЄТЬСЯ, АЛЕ ЗА МИТЬ ОБРИВАЄТЬСЯ ПОВНІСТЮ. В КІМНАТУ ЛИНЕ НЕСТРИМНЕ СОНЦЕ. НАЗОВНІ КУЧЕРЯВЛЯТЬСЯ БІЛІ ХМАРКИ ТА ВИСОЧІЮТЬ ДАЛЕКІ СМЕРЕКИ. ОБЛИЧЧЯ АНІ ПОВОЛІ РОЗСЛАБЛЯЄТЬСЯ.

ЧУЄТЬСЯ ШУРХІТ. АНЯ ОБЕРТАЄТЬСЯ І ЗАВМИРАЄ В СТУПОРІ. ПЕРЕД НЕЮ ЯКИЙСЬ ПІДТОПТАНИЙ ЧОЛОВІК НЕ МОЖЕ ВЛІЗТИ В ШТАНИ.

ЧОЛОВІК: Анечка, я ізвіняюсь, думав встигну.

АНЯ: А ви хто?

ЧОЛОВІК: А... Не пам'ятаєте?

АНЯ: Ви звідки?

ЧОЛОВІК: Я тут. В подушках був.

АНЯ: Ви хто?

ЧОЛОВІК: (ЗАСТІБАЮЧИ ШТАНИ) Я вже йду. Допобачення. Гроші на столику.

ВИХОДИТЬ.

АНЯ: (ПІСЛЯ КОРОТКОЇ ПАУЗИ) Ну йоб же ж тваю квадратну в сраку йобану разпідзяцьку піхву пана Петра Дорошенка! І його родини на селі...

В ДВЕРІ СТУКАЮТЬ. АНЯ ОЗИРАЄТЬСЯ І БАЧИТЬ КІЛЬКА КУПЮР НА ТУМБОЧЦІ. РВЕ ДВЕРІ І КИДАЄ ГРОШІ В КОРИДОР. ТАМ СТОІТЬ ПОКОЇВКА, ГРОШІ КРУЖЛЯЮТЬ ДОВКОЛА НЕЇ ЯК МЕТЕЛИКИ.

ПОКОЇВКА: Добрий день! Вибачте! Я вам тут записку принесла.

АНЯ: Записку? Від пана Юрія?

ПОКОЇВКА: Нє, від нашої Христьки.

ПОКОЇВКА СКИДАЄ З ПЛЕЧА ДВІСТІ ГРИВЕНЬ І ДІСТАЄ З КИШЕНЬКИ ЗАПІСКУ.

АНЯ: А. Дякую. Гроші лишіть собі.

АНЯ ЗАЧИНЯЄ ДВЕРІ, ЧИТАЄ ЗАПISКУ:

"ПАНІ АНЮ, НЕ ЛЯКАЙТЕСЬ, ТОГО ХРУНЯ КОМАНДІРОВОЧНОГО ТО Я ВИЇБЛА. ВИ, ЯК МИ В НОМЕР З РЕСТОРАНУ ПРИЙШЛИ, ВИПИЛИ ШЕ ТРИ ПО СТО І ВИРУБАЛИСЬ. ВСЕ НОРМАЛЬНО. ХРУНЯ Я ХОТІЛА ЗАБРАТИ, АЛЕ ВІН ВАЖКИЙ ДУЖЕ БУВ. Я ЙОГО ПОДУШКАМИ ПРИКИДАЛА. ВАША ПАНІ ХРИСТИНА. П.С. ДУЖЕ ДЯКУЮ ЗА ВАШУ ІСТОРІЮ, Я ДУЖЕ РЖАЛА. ХОЧУ БУТИ ТАКОЮ ЯК ВИ, КОЛИ ВИРОСТУ. ЦЬОМ!"

АНЯ: Цьом. Фу-у-у-ух... Чорт!

КИДАЄТЬСЯ ДО ТЕЛЕФОНУ, ПЕРЕГЛЯДАЄ ПРОПУЩЕНІ.

АНЯ: Чорт!

НАБИРАЄ НОМЕР.

АКТ 1 СЦЕНА 4

ДЕНЬ. АНЯ СТОІТЬ ПОСЕРЕД ІДЕАЛЬНО ПРИБРАНОГО НОМЕРА, РОЗМОВЛЯЄ ПО ТЕЛЕФОНУ.

АНЯ: Нарешті! Так, я зрозуміла. Добре. Робота. Добре. Ага. Знаєш, це насправді і неважливо. Ну, бо тому. Якщо чесно, це була дурна ідея. Просто смішно. Штучки для підлітків. Да. Ну, а як? Все, що в нас доброго могло получитися, це хіба що добрий секс в публічному туалеті. Да, я так думаю. Добре, Та нічого. Я нормально, да. Добре, я почекаю. Пару днів, добре. Давай.

КИДАЄ ТЕЛЕФОН НА ЛІЖКО.

АНЯ: От же ж. Пан Юрій. Рябачий свисток. Гівно з цибулькою. Слонячий понос і хромосома з Макдональдса. Потнякі старого гуцула. Нерозгаданий секрет южною красавиці. Борода з свекрухіної сраки. Блядь. Оце вже було реально противно. Стоп, Аню, стоп. Ти на відпочинку. Це що небудь і значить, не? Гори, басейн, молоді люди. Сонце, водка і вода – наши лучшие друзья!

ПОЧИНАЄ ДІСТАВАТИ З ШАФИ РІЗНІ РЕЧІ.

АНЯ: Так. Купальник. Окуляри. Крем. Книжка. Віскарь.

ВІДРАЗУ ВЕЧІР. В НОМЕРІ ПАНУЮТЬ СУТІНКИ. НА ЛІЖКУ БІЛЯ РОЗКЛАДЕНИХ КУПАЛЬНИКА, КНИЖКИ І ОКУЛЯРІВ НЕПРИТОМНО ДРИХНЕ АНЯ. НА ТУМБОЧЦІ СКЛЯНКА. СТУКІТ У ДВЕРІ. АНЯ ВАЖКО ПРОКИДАЄТЬСЯ, ВСТАЄ, ХИТАЮЧИСЬ ПІДХОДИТЬ ДО ДВЕРЕЙ, ВІДЧИНЯЄ.

АНЯ: Пані Христина. Ну, заходь.

ХРИСТИНА: Привіт! А я сьогодні ввечері вільна, виршила зайти, глянути, що ви тут. О, так ви шо, взагалі нікуди не виходили? Так і проспали день.

АНЯ: Я не проспала. Я дивилась сни. Там було інтересно, до речі. Сідай десь. А ти чого така весела? Може заміж виходиш?

ХРИСТИНА: Вихожу!

АНЯ: Блядь. Коли?

ХРИСТИНА: За три тижні. Коли помідори будуть найдешевші.

АНЯ: Блядь. Не, чекай.

ХРИСТИНА: Та чого чекати.

АНЯ: Ти так любиш помідори?

ХРИСТИНА: Та не. Я Дмитра люблю.

АНЯ: Точно любиш?

ХРИСТИНА: Точно. Я вже на лобку татуху для нього набила. Больно було...

АНЯ: А, ну раз так... Тоді що ж нам робити. А давай, не будем сьогодні бухати?

ХРИСТИНА: Давайте.

АНЯ: Ти мене коли зараз розбудила, я так спросоння в вікно глянула – а там, далеко якісь вогні горять і мене на секунду проглянуло, що то там наш готель стоїть. Розумієш, не тут, а там. І що я тоже там. А не тут.

ХРИСТИНА: Ну да, там за тою горою стоїть такий самий готель, як і наш. Одна мережа. Там і всередині так само як і тут, і планування однакове.

АНЯ: Ага. Інтересно. І, вобщем, поки ти стукала, я ще ніби встигла один мікро-сон побачити – про себе ту, яка там, в тому готелі живе.

ХРИСТИНА: І що? І як ви там жили?

АНЯ: Не запам'ятала.

ХРИСТИНА: Шкода. Цікаво так.

АНЯ: І мені цікаво. Тільки відчуття залишилось, що там я не сижу в темному номері з перегаром, а живу повним і красивим життям.

ХРИСТИНА: А це як?

АНЯ: А я їбу... Не пам'ятаю.

ХРИСТИНА: Може пива вип'єм?

АНЯ: Давай.

ПОКИ ДІВЧИНА ВИЙМАЄ З ХОЛОДИЛЬНИКА
ПИВО, АНЯ СПОВЗАЄ З ДИВАНА НА ПІДЛОГУ
ПЕРЕД ВІКНОМ.

АНЯ: Давай сюда. Тут краще той готель видно. Може щось і побачимо. Якусь мене. Повну і красиву. Ну, може не повну, всьо-таки.

ДІВЧИНА ТЕЖ СІДАЄ НА ПІДЛОГУ. П'ЮТЬ
ПИВО.

АНЯ: Знаєш, пані Христя, ти не повинна повторяти моїх помилок. Виходиш заміж – виходь. Але я тобі зараз розкажу як треба жити, щоб не сидіти отако в тридцять років на підлозі і не дивитися на далекі вогні.

ХРИСТИНА: Ну чо, так теж прикольнo.

АНЯ: Не прикольно. Повір мені. Кароче слухай. Як вийдеш заміж, ти головне... Ну, одним словом... Зараз, чекай.

АНЯ ЗАМОВКАЄ.

ХРИСТИНА: Так шо? Як треба робити.

АНЯ: Я не знаю. Я... Я вроді все робила правильно...

ХРИСТИНА: Так, а шо не так?

АНЯ: Всьо так. Тільки... Я якось до нього тупо підійшла і кажу – "Ще чучуть, і я тобі зраджу. Навіть не знаю з ким. А я цього не хочу – бо як ми потім з цим жити будемо?". А він мені, знаєш, шо каже? Каже – "А давай ти народиш одну дитину". Це тіпа, щоб я зайнялась своїм природнім ділом і за тим мордуванням про всяку хуйню не думала. Ну, я в той момент як почала всяку хуйню думати... Ми потім тиждень не розмовляли. А потім...

ХРИСТИНА: А потім ви ту штуку придумали, шо ти вчора розказувала?

АНЯ: Ну да. Кароче, пані Христя. Коли виходиш заміж по любові, будь готова, шо ця любов закінчиться.

ХРИСТИНА: І шо тоді?

АНЯ: А тоді усе інакше. Це як на дискотеці раптом світло включити. Хто ці люди? Шо ти тут робиш?

ХРИСТИНА: А давай якусь музичку включим.

ЛУНАЄ МУЗИЧКА – ШОСЬ СТАРЕ І ПОПСОВЕ.
АНЯ І ДІВЧИНА РОЗМОВЛЯЮТЬ, СМІЮТЬСЯ,
ТАНЦЮЮТЬ. НАРЕШТІ ВОГНІ ДАЛЕКОГО
ГОТЕЛЮ ВЖЕ ГАСНУТЬ.

ХРИСТИНА: ...І кароче, День святого Валентіна, дзвінок в двері – там стоїть той мій однокласник і вдруг він бац – закидує мені в двері такого рожевого грибочка, який тіпа стоїть на двох сердечках. А я така мовчу, беру того грибочка і викидую назад. А він стоїть дивиться, а потім тоже мовчки, хапає грибочка і опять мені в двері. Я кидаю назад. Він опять в двері. Я викидаю і закриваюсь. Через півгодини дзвінок – я відкриваю – і на мене летить рожевий гриб з двома сердечками внизу – на член кстаті, дуже схожий. Такий, вже трохи не такий рожевий як спочатку, вже такий поваляний по кутках під'їзду. Я за гриб і кидаю в нього. А тут мама приходить і така бере грибочок, бере мене за вухо, дякує Толіку і заводить мене в квартиру.

АНЯ: І шо?

ХРИСТИНА: Та нічо. Я того грибочка з вікна викинула, Толік підняв і поніс Марінці. Вона не викинула.

АНЯ: Ахаха, бідний грибочок!

ХРИСТИНА: Пішов нахуй!

СМІЮТЬСЯ.

- АНЯ: Перша любов, то не цацкі-пецкі! А я тільки в універсі влюбилась. Ми такі сидимо вночі в парку на лавочці, всі сигарети скурені і тут раптом я помічаю, що вже досить світло, що скоро сонце зійде і обличчя його вже не темна пляма, а вже справді обличчя – з очима, з вухами, з волоссям, з ротом і я розумію, що це обличчя тільки що тут, при мені, з нічого створилося і створилося тільки для мене і ні для кого іншого. І що вчора воно було якесь не таке, а тепер вже всьо, тільки таке і ніяке інакше. І він типу каже – "Ну от, всьо, ніч закінчилась, пора по домах". А я така, тримаю його за обличчя, – "не-не-не, нічого не закінчилось, нікуди ми не йдем, все тільки починається". І ми там сиділи і не йшли, тільки в обід страшно їсти захотілося і ми пішли їсти і ще десь гуляли, а ввечері я заснула в нього на колінах на тій же ж лавочці.
- ХРИСТИНА: Ого. А потім?
- АНЯ: А потім, коли я проснулась, все було таке ж як і перед тим. Знову лавочка, знову він, такий світлий як і перед тим. А через три роки мені стукнуло двадцять два і ми поженились.
- ХРИСТИНА: А далі?
- АНЯ: Деколи я думаю, що це ртуть.
- ХРИСТИНА: Що?
- АНЯ: Так буває – розбивається градусник, виливається ртуть, затікає під паркет, а тоді в домі нею всі дихають і помалу отруюються. Втома, безсоння, тривога, дратівливість. І всі дні як понеділок.
- ХРИСТИНА: Це, мабуть, важко.
- АНЯ: Це не важко. Це безнадійно. Розумієш? Ти раптом бачиш, що абсолютно не знаєш ту людину, з якою живеш. Бо перед цим ти була як під наркотою, ти дивилась на все іншими очима. Ти була в якомусь прекрасному сні, в якому тебе все радує, кожна деталь як відблиск твоєї радості. А тут бац – гіпноз виключили і ти не розумієш, чому знаходишся всередині цього всього. А біля тебе якась людина і ти навіть не знаєш про що вона думає. Хто вона така взагалі.
- ХРИСТИНА: А спогади? Про все, що ви робили до цього?
- АНЯ: Спогади є. Прекрасні спогади. Я бачу їх кожного разу як закриваю очі. Спогади про кіно, яке нарешті закінчилось.
- ХРИСТИНА: Давай вип'єм.
- АНЯ: За шо?
- ХРИСТИНА: За любов!

АНЯ: За любов? А тобі не страшно?

ХРИСТИНА: Шо?

АНЯ: Ну, що вона ж пройде?

ХРИСТИНА: Не страшно! Я татуху на лобку набила!

АНЯ: Ну й дура! Потім зводити будеш.

ХРИСТИНА: Не буду!

АНЯ: Будеш! Сядеш якось сцяти, глянеш вдруг на свій лобок розмальований і така тебе тоска візьме, що вскочиш і манікюрними ножицями вирізати почнеш, просто собі весь лобок відріжеш!

ХРИСТИНА: Не каркай, дура! А ти як знаєш? В тебе і татухи там нема!

АНЯ: В тому то й проблема. Краще б була!

ХРИСТИНА: Нафіга?

АНЯ: Тоді б я знала, що робити!

ХРИСТИНА: Ну щас ми тобі наб'єм!

ХРИСТИНА ВИТЯГАЄ З КИШЕНІ КОРПОРАТИВНУ РУЧКУ І КИДАЄТЬСЯ НА АНЮ, НАМАГАЮЧИСЬ ЗАДЕРТИ ЇЇ СПІДНИЦЮ. АНЯ КРИЧИТЬ І ПРУЧАЄТЬСЯ. Б'Є ХРИСТИНУ ПО СПИНІ, ДОВОЛІ СИЛЬНО, ТА У ВІДПОВІДЬ ТЕЖ КУДАСЬ ГАМСЕЛИТЬ. ЯКИЙСЬ ЧАС ВОНИ, ТЯЖКО ДИХАЮЧИ, ХЕРАЧАТЬ ОДИН ОДНОГО З УСІЄЇ ДУРІ. ЗРЕШТОЮ ЛУНАЄ ГУЧНИЙ ТРІСК.

АНЯ: (ЗІ СЛЬОЗАМИ ВІД ПЕРЕЖИТОГО БОЛЮ НА ОЧАХ, АЛЕ І З ЗАДОВОЛЕННЯМ) Блядь! Ти мені труси порвала!

ХРИСТИНА: Ну вот і поїбались.

ДИКО РЖУТЬ. ПАДАЮТЬ НА КИЛИМ. ОБІЙМАЮТЬСЯ, ПОЧИНАЮТЬ ЦІЛУВАТИСЬ. АЛЕ НЕДОВГО.

АНЯ: Добре, що темно і нічого не видно.

ХРИСТИНА: Ага.

АНЯ: А намалюй мені на лобку шось. Все-одно труси порвались.

ХРИСТИНА: А шо намалювати?

АНЯ: Намалюй свою любов.

ХРИСТИНА: А це як?

АНЯ: Як хочеш.

ХРИСТИНА: Темно.

АНЯ: Пофіг.

ДІВЧИНА ДЕЛІКАТНО ВІДКИДАЄ СПІДНИЦЮ
АНІ, ЩОСЬ МАЛЮЄ. АНЯ ГОЛОСНО КОВТАЄ
ПИВО.

АНЯ: Ай.

ХРИСТИНА: Готово.

АНЯ: Я от сижу так деколи, дивлюсь на нього і думаю – ось мій чоловік. Мій. Чоловік. І від того, що він мій, я чуть блювати не починаю. Був нормальний, а став мій. Розумієш? Ось він лежить на ліжку, ось він за столом біля мене, ось він заходить в квартиру. І весь час – мій, мій, мій... Була людина, а тепер якась картинка в мене на лобку. Я не хочу, щоб він був мій! Я хочу, щоб він був такий, як був тоді...

ХРИСТИНА: А який він був тоді?

АНЯ: Він був не мій, і не свій. Він був десь поряд і одночасно далеко. Як в тому готелі за горою. Зря, ми тоді не розійшлись, як в парку сиділи. Або пізніше. За рік, за два, чи за три. Але розійтись. От нафіга люди женяться по любові? Любов же ж проходить! Як можна вибрати те, що пройде?

ХРИСТИНА: А може і не проходить.

АНЯ: Ну ти, малишка, чуєш, що я тут тобі розкажую? Перед тобою сидить дура, яка тоже так думала. Глянь на неї – живий пам'ятник всім ілюзіям про ту вашу любов.

ХРИСТИНА: Я бачу не просто дуру. Я бачу закохану дуру.

АНЯ: Шо?

ХРИСТИНА: Ти мучишся. Ти сумуєш. Тобі болить. Всі симптоми наліцо.

АНЯ: Так кого ж я люблю?

ХРИСТИНА: Це ти мені скажи. Того, кого біля тебе більше нема, мабуть. Але любиш. Значить, вона не пройшла.

АНЯ: Я знаю, що він насправді живе своїм життям, що він насправді не мій, але я не можу його таким побачити. Я бачу тільки мого і мене тошнить. Я вже не можу навіть до нього торкнутися. Сама думка про це мені така ж безсміслена, як наприклад бажання лизнути себе в п'ятку.

ХРИСТИНА: То ви вже і не трахаєтесь?

АНЯ: Іди спробуй лизни себе в пізду.

ХРИСТИНА: То чого ти хочеш?

АНЯ: Я хочу стати нормальною. Хочу поважати свого чоловіка і народити йому дитину. Ладно. Брешу.

ХРИСТИНА: Тоді шо?

АНЯ: Я хочу, щоб хтось взяв мене за руку і кудась вивів.

ХРИСТИНА: Кудася?

АН: Кудася-небудь. Або назад на дискотеку, де музика і тіні, в які можна влюбитись. Або кудася, де дискотек нема і не буде. Я більше не можу стояти на порозі і не знати, де шукати те, що я загубила.

ХРИСТИНА ПІДЛАЗИТЬ ДО АНІ І НИЖНО ЦІЛУЄ.

ХРИСТИНА: Завтра мене не буде. Відпочинь собі нормально.

НА ПОРОЗІ ХРИСТИНА ОЗИРАЄТЬСЯ.

ХРИСТИНА: Ой! Забула сказати! Твій пан Юрій в двадцять першому ж жив? Я як мимо йшла, то туди якийсь мужик заходив, я з-заду не розгледіла. Може це він вже вернувся? Він же ж номер на себе ще лишив, да? Ну добре, я пішла. Добраніч.

АНЯ: Добраніч.

ЯКИЙСЬ ЧАС АНЯ СИДИТЬ НА ПІДЛОЗІ, ТОДІ ПОМАЛУ ВСТАЄ І ВИХОДИТЬ В КОРИДОР. ТАМ ЧУЄТЬСЯ МУЗИКА, ЯКА ЛИНЕ З КІНЦЯ КОРИДОРА. ЦЕ ЯКИЙСЬ ПРИЄМНИЙ СТАРИЙ ДЖАЗ. АНЯ ІДЕ ТУДИ, ПРИСЛУХАЮЧИСЬ. МУЗИКА СТАЄ ДЕДАЛІ ГОЛОСНІШОЮ, ВСЕ ДОВКОЛА ЯКЕСЬ НЕРЕАЛЬНЕ. НАРЕШТІ АНЯ РІШУЧЕ СТУКАЄ В ДВЕРІ 21 НОМЕРА. НІХТО НЕ ВІДПОВІДАЄ. ВОНА ЗАХОДИТЬ.

ВСЕРЕДИНІ ЗАТИШНО ГОРИТЬ ЗЕЛЕНА НАСТОЛЬНА ЛАМПА. МУЗИКА ЛУНАЄ З БЛЮТУЗ-КОЛОНКИ. У ФОТЕЛІ СИДИТЬ ЕЛЕГАНТНИЙ ЧОЛОВІК – ІГОР, ВІН ЩОСЬ ПИШЕ В БЛОКНОТ. ПІДІЙМАЄ ГОЛОВУ.

ІГОР: Ви до кого?

АНЯ: Вибачте. У вас пива не знайдеться?

ІГОР: Знайдеться.

АНЯ: Пригостите?

ІГОР: Звичайно. Присядете?

АНЯ: Ні, мені з собою.

ІГОР: Ну добре.

ПРОСТЯГАЄ ПЛЯШКУ.

АНЯ: А можна... дві?

ІГОР ПРОСТЯГАЄ ДВІ.

АНЯ: Дякую.

ВИХОДИТЬ. ЙДЕ У СВІЙ НОМЕР, ЗЛЕГКА
ПОХИТУЮЧИ СТЕГНАМИ ПІД СВІНГОВУ
МЕЛОДІЮ.

АКТ 2 СЦЕНА 5

ДЕНЬ. ГОТЕЛЬНИЙ РЕСТОРАН. АНЯ П'Є ВИНО.
ПІДХОДИТЬ ІГОР.

- ІГОР: Доброго дня.
- АНЯ: (НЕ ОДРАЗУ ВПІЗНАЄ ІГОРЯ) Доброго.
- ІГОР: А я вас знаю.
- АН: Звідки.
- ІГОР: Це ж ви та таємнича незнайомка, яка звільнила мене від двох пляшок пива.
- АНЯ: (СМІЄТЬСЯ) А, ну да. Я б мала догадатись. Ви як тільки підійшли моя пивна головна біль зразу різко посилилась.
- ІГОР: Слухайте, а можна тепер я у вас щось попрошу?
- АНЯ: Просіть.
- ІГОР: Пригостіть мене чаєм.
- АНЯ: Добре. Який чай ви любите? Індія, Цейлон? Залишу для вас на рецепції, добре?
- ІГОР: Жорстко.
- АНЯ: Можливо.
- ІГОР: То я недостойний навіть мінімуму вашої уваги?
- АНЯ: Слухайте, як там кажуть – проблема не в вас, проблема в мені. Я просто не хочу ні з ким знайомитись. Маю право?
- ІГОР: Маєте. Ну хоть не проганяйте мене негайно, давайте ще пару хвилин поговоримо. А то в мене будуть комплекси. А чому ви не знайомитесь?
- АНЯ: Це довга історія.
- ІГОР: Розкажіть.
- АНЯ: Ні.
- ІГОР: Чому?
- АНЯ: Бо історії розповідають знайомим людям.
- ІГОР: А в поїзді?
- АНЯ: Ніколи таким не займалась.
- ІГОР: А вам ніколи не хотілося зробити щось таке, чого раніше не робили? Вийти кудись в невідоме? Не стояти на одному місці?

АНЯ: Що?

ІГОР: Та ради бога, ми ж уже балакаємо. Мені просто скучно. Правда. Тут всі дні такі подібні, що мені просто нестерпно хочеться поговорити з кимось, з ким я не говорив вчора чи позавчора.

АНЯ: Ви тут вже довго?

ІГОР: Довго. Тільки я спочатку жив он в отому готелі за горою.

АНЯ: Цікаво.

ІГОР: Але мені стало настільки нудно, що я вирішив хоч щось змінити. Але як це зробити. В усіх довколишніх ресторанах я вже побував. Жінку я не поміняю.

АНЯ: Ви одружені?

ІГОР: Так. Але я знайшов вихід. Я вирішив змінити хоча б точку погляду. Мені сказали, що он там за горою є точно такий самий готель. І при бажанні мене можуть запросто перемістити сюди – навіть не потрібно нічого доплачувати. Це ж одна контора.

АНЯ: А жінка?

ІГОР: А жінка залишилась там. Їй там не скучно. За кілька днів я повернуся до неї.

АНЯ: І як? Ви знайшли тут щось таке, чого не було там?

ІГОР: Ви знаєте, спочатку це було величезне розчарування. Зміна точки погляду мені нічого не дала. Тут все було точно таким самим, як і там. "Знайди десять відмінностей" – там так, а тут так. Окей. Просто кошмар. Але потім... Я знайшов одну величезну відмінність. Настільки велику, що я дійсно перенісся кудись... не знаю... в іншу реальність. У зовсім інший готель.

АНЯ: І що це?

ІГОР: Це ви.

АНЯ: Я?

ІГОР: Так. Як би вам пояснити... Коли я побачив вас, у своєму номері, то я зразу відчув, який з цих двох готелей справжній. Де оригінал, а де копія? Розумієте?

АНЯ: Ні.

ІГОР: Коли я дивлюсь на вас, все стає більш реальним, все стає гарним і яскравим. Якимось повним чи що.

АНЯ: А це можливо?

ІГОР: А ви такого ніколи не відчували?

АНЯ: Можливо.

ІГОР: От бачите.

ІГОР ВСТАЄ З-ЗА СТОЛУ, БЕРЕ АНЮ ЗА РУКУ.

ІГОР: А ходімо кудись!

АНЯ: Куди?

ІГОР: А нашо загадувати? Кудись в інше місце!

АНЯ ВСТАЄ І ІГОР ВІДРАЗУ Ж ДЕЛІКАТНО ТЯГНЕ ЇЇ ЗА РУКУ ДО ВИХОДУ З РЕСТОРАНУ.

АКТ 2 СЦЕНА 6

ВЕЧІР. АНЯ ТА ІГОР НА ГОТЕЛЬНІЙ ВЕРАНДІ.
АНЯ ВЕСЕЛО СМІЄТЬСЯ.

- АНЯ: А з вами цікаво. Я навіть відчула себе якоюсь юною студенткою чи шо.
- ІГОР: Ну це не дивно. Я просто викладаю в університеті. І, мабуть, навіть в розмові з вами не можу позбутися тих специфічних інтонацій.
- АНЯ: Нічого страшного. Мені подобається. А шо ви викладаєте? І де?
- ІГОР: Та не важливо. Давайте не будемо розбавляти такий гарний день якимись незначними деталями. Так а шо у вас за історія? Яка відбила у вас охоту до знайомств. Ви з кимось вже невдало познайомились?
- АНЯ: Зі своїм чоловіком.
- ІГОР: Нічого собі. Драматично.
- АНЯ: (СМІЄТЬСЯ) Ну, такоє. Насправді все дуже смішно. Просто собі уявіть – живуть чоловік з дружиною. Все в них, в принципі, нормально. Дітей пора заводити. Але дружині шось не йметься. Ну, от на порожньому місці. Ну як в тих старих грубих романах. Навіть ще смішніше. Бо в романах там хоть понятно всьо якось – кругом міщанство, чиста душа томиться серед болота, ніхто не розуміє її поривів. Да? Від такого може й можна під поїзд. А тут – ну яке болото? Нормальна сім'я, всі якось стараються, ходять на роботу. Слава богу все нормально, живи і радуйся. Чоловік все розуміє – сам може іноді випити і до загулів жінки ставиться з гумором. Грошей, слава богу, на все більш-менш хватає. Живи і райдуся. (АНЯ ВЖЕ НЕ СМІЄТЬСЯ) Радуйся і живи. Але ж не – тій жінці всьо якось не так... Ну от чого їй не вистачає? Чого вона така дурна?
- ІГОР: Значить чогось не вистачає.
- АНЯ: Одним словом, все довкола якесь вже не таке. І чоловік не такий. Не такий, якого вона полюбила. Він якось чухається – і то вже по-іншому, ніж колись. Не правою рукою, а лівою! А вона ж полюбила його, коли він правою чухався! І що їй тепер робити? Він зубом став цикати – після обіду! Сидить і цикає! Як якась чужа людина в поїзді, в сусідньому купе.
- ІГОР: А вона йому казала?
- АНЯ: А що казати? Який сенс казати щось людині з сусіднього купе?
- ІГОР: Ну, всі ми міняємось...
- АНЯ: Всі. Але я все згадую, як нам тоді добре було і просто плачу через те, що я вже в якомусь іншому світі, з

іншою людиною. І я просто боюсь на себе збоку подивитися – а може я теж інша? Мене це якраз теж лякає. Дуже. Може, я теж вже лівим оком моргаю, а не правим? А, може, я хроплю? Оце найстрашніше останнім часом – страшно хочеться запитати його чи я не хроплю і страшно боюсь, бо ж він як мене полюбив, то казав, що я сплю як іграшка якась, без звуку зовсім і він годинами міг лежати і слухати як я без звуку сплю. Слухати мою тишу. А якщо я вже хроплю? То я ж для нього вже теж зовсім чужа людина, значить? Із зазеркалля якогось – та була без звуку, а я з храпом, в тої ліва сіська менша, а в мене права... Я не я? Як це ж може бути? А любов наша, з якого боку лишилась? А я сама з якого боку? Кудя тягнути? Я вже нічого не знаю... Просто згадую, як раніше все було понятно і плачу. А тепер нам ніби треба ще раз, наново знайомитись.

ІГОР: І наново закохуватись?

АНЯ: Мабуть. Якщо вийде.

ІГОР: Так насправді ж це дуже круто все. Це ж у вас, значить, ще все попереду. У когось вже все позаду – а у вас то все попереду. Вам би багато які пари позаздрили. Отакій напрузі, яка у вас зараз є.

АНЯ: А якщо не вийде?

ІГОР: А ви, тоді в перший раз як знайомились, ви боялися, що нічого не вийде?

АНЯ: Ні. Тоді я нічого не боялась.

ІГОР: Ну бачите.

АНЯ: Просто ми якраз вже спробували. І не вийшло.

ІГОР: Що саме?

АНЯ: Ще раз познайомитись. Ми сюди спеціально приїхали, щоб наново познайомитись – затіяли таку ніби гру. Для освіження чувств. Приїхали окремо, зняли окремі номери, робили вигляд, що не знайомі. Щоб відчути все знову.

ІГОР: І як?

АНЯ: І ніяк. Спочатку все було цікаво і навіть якомсь хвилююче. А потім... Потім Юра звів все до сексу.

ІГОР: Буває. А ви проти сексу?

АНЯ: Та ні. Але ж знайомляться не для сексу, знайомляться для чогось іншого, чогось більшого. А якщо він на самому початку про секс – то значить він і не хотів зі мною, зі мною насправді знайомитися. Розумієте?

ІГОР: Розумію. Просто, йому то нашо з вами знайомитися, якщо ви і так його дружина?

АНЯ: А якщо я змінилась?

ІГОР: А якщо він не побачив цього?

АНЯ: А як цього можна не побачити?

ІГОР: А якщо це не видно? Якщо ви насправді не змінилися? Якщо ви й далі не хропите, і у вас далі ліва сиська менша.

АНЯ: А якщо я взагалі не така?! Якщо насправді я хроплю?! Я сама не знаю, яка я! Я сама хочу теж себе взнати.

ДОВГА ПАУЗА. ІГОР ОБЕРЕЖНО ТОРКАЄТЬСЯ ГОЛОВИ АНІ.

АНЯ: Але це вже не важливо. Він на другий день поїхав десь. Сказав, що по роботі. Але я ж відчуваю, що він просто образився.

ІГОР: А ви його питали?

АНЯ: (ПАУЗА) Ви знаєте, я все думаю про одну річ. Він як поїхав... Він не сказав слова.

ІГОР: Якого слова?

АНЯ: Стоп-слова. Ми домовилися – коли комусь стане дуже важко чи коли хтось захоче вийти з гри, то потрібно сказати стоп-слово. І гра припиняється.

ІГОР: І він не сказав?

АНЯ: Ні.

ІГОР: Отже, гра триває?

АНЯ: Я не знаю. Я хочу вина.

АКТ 2 СЦЕНА 7

ДЕНЬ. АНЯ ТА ХРИСТИНА СТОЯТЬ НА
ГОТЕЛЬНІЙ ТЕРАСІ.

- АНЯ: І як ти уявляєш свою ніч після весілля?
- ХРИСТИНА: Ніч? Та шо там уявляти, я тебе прошу.
- АНЯ: Ну тоді день. Перший день після першої ночі?
- ХРИСТИНА: О, ну це цікавіше. Це типу всі вже від'їбались. В смислі від нас від'їбались, а не ми. Ми ще ні. Ми ще довго ні. Настільки довго, що нікуди не треба спішити. Ось як я уявляю цей день – ти нікуди не спішиш. Він йде в душ і там довго миється, просто тому, що йому приємно стояти під струєюю води і уявляти щось таке, що не доуявляв собі вночі. Він стоїть під водою як під спогадами про ніч, про мене. І ці спогади його ніяк не відпускають, хоча я, тоїсть та, про яку він згадує, я тут, за дверима, я нікуди не дінусь. Але він стоїть і все ще згадує про мене нічну і відтягує зустріч зі мною денною. А я гола, повністю гола і довго риюся в шафі і вибираю, що ж такого мені надіти, поки він не вийшов. Я знаю, що він там буде довго, але все-одно боюся не встигнути, боюся не вибрати плаття і тоді він вийде і побачить мене без плаття. І я цього хочу і не хочу і тому ця мить риття в шафі така хвилююча, що я сижу в ній як під теплим сонцем. Як під теплим душем. І я вже не знаю, чи я риюся в шафі, чи я там, разом з ним, в ванні. І мені насправді і не треба знати це точно. Є так, як воно зараз є. І це афігенно. Ось. Ось як я уявляю свій перший день. І тепло як влітку, хоча вже й не літо. До речі, десь приблизно так воно в мене було перший раз взагалі.
- АНЯ: Це було з ним?
- ХРИСТИНА: Ні, не з ним. Але все-одно кльово. А ти? Який в тебе був перший день після весілля?
- АНЯ: Та. Нема, шо розказувати. Ми були в готелі, як тільки проснулись, треба було вже виїжджати, а на вулиці пилюка, шум, гам, жара, шось треба було робити. Я не запам'ятала весь день.
- ХРИСТИНА: А твій перший раз.
- АНЯ: Не пам'ятаю.
- ХРИСТИНА: Шо? Як це так?
- АНЯ МОВЧИТЬ. У ДВЕРІ ВЕРАНДИ ЗАХОДИТЬ
ІГОР. ХРИСТИНА РАПТОВО ПОХМУРНІЄ.
- ХРИСТИНА: Ну, добре. Я пішла. Мені до роботи ше. Па.
- АНЯ: Па.
- ІГОР: Привіт любительці пива.

АНЯ: Вчора я вже пила вино.

ІГОР: Зате перший раз найбільше запам'ятовується.

АНЯ ТРОХИ СПАНТЕЛИЧЕНО НА НЬОГО
ДИВИТЬСЯ.

ІГОР: Ну, перший раз, як я тебе побачив, ти просила в мене пиво. Такою я запам'ятаю тебе назавжди.

АНЯ: Да, отак раз злегковажиш і тоді всьо.

ІГОР: І всьо.

АНЯ: А ти пам'ятаєш свій перший день після весілля?

ІГОР: Я? Ні.

АНЯ: А ти давно одружений?

ІГОР: Достатньо давно, щоб не мати особливого бажання говорити зараз про це.

АНЯ: А все-таки? Ти зараз тут, а твоя дружина там. Он в тому готелі за горою. Вона, може, теж зараз стоять на веранді і дивиться сюди.

ІГОР: Може й дивиться.

АНЯ: І для тебе це нормально?

ІГОР: Шо саме?

АНЯ: Що вона зараз дивиться на тебе, а ти...

ІГОР: А що я?

АНЯ: А ти тут, зі мною.

ІГОР: А може мені це якраз і подобаться.

АНЯ: То ти збоченець!

ВОНИ СМІЮТЬСЯ.

ІГОР: А насправді, у всіх свої причини. Ти ж от теж тут стоїш, зараз біля мене. І ніби не думаєш про чоловіка.

АНЯ: Не хочу думати.

ІГОР: А що ти хочеш?

АНЯ: Я хочу туди. В той готель. За горою.

ІГОР: Навіщо?

АНЯ: Так, просто. Ось він стоїть зараз, не такий як вночі, без тих дивних вогнів, а просто звичайний готель, такий як наш, звичайнісінький, он на ньому здається навіть трохи

дах облупився. А давай туди зараз з'їздимо? От просто візьмемо і з'їздимо. В тебе є машина?

ІГОР: Є.

АНЯ: От просто сядемо в машину і поїдемо. Це хвилин десять, не більше, да? Фіть і ми там. Чому ми постійно тут? Ми ж можемо. Просто для того, щоб показати, що ми можемо, що це звичайний собі готель, такий як тут, такий як всюди. Чи шо? Чи ти боїшся, що там дружина?

ІГОР: Я якраз не боюсь. Вона й так зараз на мене дивиться. Оно з веранди.

АНЯ: Тоді чого ж? Поїхали!

ІГОР: Ну, поїхали.

АНЯ: Прекрасно! Це ж дуже просто!

ІГОР: Це дуже просто.

АНЯ: Це як перейти з однієї однакової кімнати в іншу.

ІГОР: Да. Як взяти ще один бокал того самого пива.

АНЯ: Як глянути на себе в сусіднє дзеркало.

ІГОР: Як перейти в інший вагон. Як поміняти труси. Як пересісти з однієї лавочки на іншу. (ПАУЗА) Їдем. Тільки потім май на увазі – ти сама захотіла. Ти сама глянула в ту сторону і сказала – їдем. Сама подивилася в сусіднє дзеркало. Чому мовчиш?

АНЯ: Тому.

ІГОР: Ми не їдем?

АНЯ: Я стомилась. Йдемо вниз.

ІГОР: Ну отак. Чого ти?

АНЯ: Мені здається, на мене звідти хтось дивиться.

ІГОР: Моя жінка? Та я пожартував. Там веранда на інший бік виходить.

АНЯ: Ну значить, не вона. Ще хтось.

АКТ 2 СЦЕНА 8

ВЕЧІР. НОМЕР ІГОРЯ. НАПІВТЕМРЯВА. АНЯ СИДИТЬ НА ПІДЛОЗІ ПЕРЕД ВІКНОМ. ІГОР В КРІСЛІ.

- ІГОР: Це в мене вперше так.
- АНЯ: Як?
- ІГОР: Не можу розвеселити свою співрозмовницю.
- АНЯ: Зі студентками по-іншому?
- ІГОР: По-іншому.
- АНЯ: А ви своїй дружині все розказуєте?
- ІГОР: Абсолютно все.
- АНЯ: Нема чого приховувати? Зі студентками не грішите?
- ІГОР: Грішу.
- АНЯ: То як же ж?
- ІГОР: А вона любить, коли я про таке розказую.
- АНЯ: Шо?!
- ІГОР: Жартую. Я просто не грішу зі студентками.
- АНЯ: Зі студентками не. А з ким грішите? Ви, взагалі, грішите?
- ІГОР: Мені здавалося, ми вже на "ти".
- АНЯ: А ти, взагалі, грішиш якось?
- ІГОР: А ти вгадай.

В НОМЕРІ КОЛИХАЮТЬСЯ ТІНІ. ВЖЕ ЗОВСІМ ТЕМНО. В ГОТЕЛІ ЗА ГОРОЮ ЗАПАЛЮЮТЬСЯ ВОГНІ. ІГОР ЗАПАЛЮЄ ЛАМПУ НА СТОЛІ, УВАЖНО ДИВИТЬСЯ НА АНЮ.

- АНЯ: Мабуть, ні. Скільки ми спілкуємось, а ти так і не спробував до мене... Поприставати. Я тобі подобаюсь?
- ІГОР: Так. Дуже. Але...
- АНЯ: Що але?
- ІГОР: Ти зараз не в тому стані, щоб до тебе приставати. Ти думаєш про чоловіка. Ти зайнята своїми проблемами. Ти весь час дивишся кудись вдалину. Ти зараз не тут.
- АНЯ: І що?
- ІГОР: А я люблю так, щоб це було взаємно. Я не люблю насильства.

АНЯ: Зовсім? А так, щоб трохи? Трохи насильства, щоб дати можливість дівчині думати, ніби вона й не збиралася нічого такого, а в неї просто не було вибору?

ІГОР: Я думав, це тільки студенткам так треба.

АНЯ: А я не похожа на студентку?

ІГОР: Похожа.

АНЯ: А як я тобі подобаюсь?

ІГОР: Дуже.

АНЯ: Як дуже?

ІГОР: Так, що я можу виконати будь-яке твоє бажання. Тут і зараз.

АНЯ: Тут і зараз?

ІГОР: Тут і зараз. В тебе є бажання? Тільки-но ти щось забажаєш, і я зразу це виконаю. Будь-яке. В тебе є бажання?

АНЯ: Є.

ІГОР: Яке в тебе є бажання, Аню?

АНЯ: Слухай, а коли ми перейшли на "ти"?

ІГОР: Ну от. Я думав, ми говорим про бажання.

АНЯ: В мене є бажання. Ти його виконаєш?

ІГОР: Виконаю.

АНЯ: Я хочу в той готель.

ІГОР: (ПІСЛЯ ПАУЗИ) Ну, їдем.

АНЯ: Нє. Я не хочу приїхати в якийсь звичайний готель, такий як наш. Я хочу перенестися в той готель, який блимає вогнями з-за тої гори. В той і ніякий інший. Вже. Саме в той.

ІГОР: Ага. Я тебе поняв. Добре. Тут і зараз?

АНЯ: Тут і зараз.

ІГОР: Добре.

АНЯ: (ПОЧИНАЄ ВСХЛИПУВАТИ) Мені просто дуже сумно. Вибач. Так сумно, що я не знаю, що робити. Я думала, що як я не буду сама, то все буде добре. Вибач.

ІГОР НЕ ВІДПОВІДАЄ, А ВСТАЄ І ВИМИКАЄ НАСТОЛЬНУ ЛАМПУ, ЗАДЬОРГУЄ ШТОРИ. КІМНАТА ЗАНУРЮЄТЬСЯ В ПОВНУ ТЕМРЯВУ.

ЯКИЙСЬ ЧАС ПАНУЄ ТИША. АНЯ ВЖЕ НЕ ВСХЛИПУЄ.

ІГОР: А тепер не рухайся. Де ми були тільки шо?

АНЯ: В своєму готелі.

ІГОР: А де ми зараз?

АНЯ: Не знаю.

ІГОР: Ми ніде.

РАПТОМ ІГОР ЗАПАЛЮЄ ЗАПАЛЬНИЧКУ. СПОЧАТКУ ЦЕ МАЛЕНЬКИЙ ВОГНИК, ЯКИЙ ЛЕДЬ БЛИМАЄ. ПАЛЕЦЬ ІГОРЯ ПІДКРУЧУЄ ГВИНТИК І СВІТЛО ПОВОЛІ РОСТЕ. З НІЧОГО ПОЧИНАЄ ПРОЯВЛЯТИСЯ СПОЧАТКУ РУКА ІГОРЯ, А ПОТІМ ЙОГО ОБЛИЧЧЯ – СПОЧАТКУ КІНЧИК НОСА, ПОТІМ БЛИСК ОЧЕЙ, ПОТІМ ЩОКИ, ЛОБ, ВИРАЗ ОБЛИЧЧЯ І НАРЕШТІ ВИДНО ІГОРЯ. ВІН ДИВИТЬСЯ НА АНЮ, АНЯ ДИВИТЬСЯ НА ІГОРЯ – ЗАЧУДОВАНО, ЯК ВПЕРШЕ. А ТОДІ ВІН ЗНЕНАЦЬКА КЛАЦАЄ ПАЛЬЦЯМИ.

КЛАЦ!

ІГОР: Ласкаво просимо! В готель за горою!

АНЯ: Ми вже там?

ІГОР: Так. Ми вже тут.

АНЯ РОЗЗИРАЄТЬСЯ ДОВКОЛА. ЇЇ ОЧІ БЛИЩАТЬ В ПРОМІННІ ЗАПАЛЬНИЧКИ.

ІГОР: А тепер – музика! (ВМИКАЄТЬСЯ МУЗИКА – ГАРНИЙ ДЖАЗОВИЙ СВІНГ). І світло! (ВМИКАЄТЬСЯ НАСТОЛЬНА ЛАМПА).

АНЯ: Як гарно!

АНЯ РОЗДИВЛЯЄТЬСЯ ВСЕ ЯК УПЕРШЕ. В НОМЕРІ ДІЙСНО НІБИ ЩОСЬ ЗМІНИЛОСЯ, ЩОСЬ НЕВЛОВИМЕ. МОЖЛИВО, ЦЕ ВИРАЗ ОБЛИЧЧЯ АНІ – ВОНА ЗАРАЗ ЯКАСЬ НЕВПІЗНАВАНА.

АНЯ ПІДХОДИТЬ ДО ВІКНА. ВІДХИЛЯЄ ШТОРУ.

АНЯ: Хаха, бачиш – ми були тільки що он там. А тепер тут.

ІГОР: А тепер тут.

АНЯ ПОВЕРТАЄТЬСЯ ДО ІГОРЯ.

АНЯ: Дякую.

ІГОР: Тобі краще?

АНЯ: Мені краще.

ПІДХОДИТЬ ДО НЬОГО ВПРИТУЛ. БЕРЕ ЙОГО РУКУ, КЛАДЕ СОБІ НА ПОЯС, ІНШУ ЗАТИСКАЄ У СВОЇЙ. ПОЧИНАЮТЬ ТАНЦЮВАТИ.

РАПТОМ АНЯ, ВПРИТУЛ ВДИВЛЯЮЧИСЬ У ОЧИ ІГОРЯ, ЗНІМАЄ ЙОГО РУКУ З СЕБЕ І МІЦНО СТИСНУВШИ, ПРИКЛАДАЄ ДО СВОГО ОБЛИЧЧЯ. ТОДІ ЗЛЕГКА Б'Є НЕЮ ПО СВОЇЙ ЩОЦІ. ЩЕ РАЗ – СИЛЬНІШЕ. ЗОВСІМ СИЛЬНО.

ІГОР: Ти що?

АНЯ ПАДАЄ НА ЛІЖКО, ПРИТЯГУЮЧИ ІГОРЯ ЗА СОБОЮ. ТАМ ВОНА ЗНОВУ Б'Є СЕБЕ ЙОГО РУКОЮ – КУДИСЬ В ЖИВІТ. ІГОР ПРОБУЄ ВІДСАХНУТИСЯ, АЛЕ АНЯ ЙОГО ТРИМАЄ. ЙОГО Ж РУКОЮ НАМАГАЄТЬСЯ ПОРВАТИ СОБІ ТРУСИ ПІД СПІДНИЦЕЮ.

ІГОР ВИРИВАЄТЬСЯ І ЗІСТРИБУЄ З ДИВАНУ.

ІГОР: Ти шо?!

АНЯ ПОВЕРТАЄТЬСЯ ЖИВОТОМ НА ДИВАН, ХОВАЄ ОБЛИЧЧЯ В КОВДРІ. ІГОР ВИМИКАЄ МУЗИКУ.

ІГОР: Аню? Що це було? Я не зовсім розумію...

АНЯ: (ПІДІЙМАЄ ГОЛОВУ) А що тут розуміти? Ти казав, що виконаєш будь-яке моє бажання.

ІГОР: Це було бажання?

АНЯ: Це було бажання.

ІГОР: І я його не виконав?

АНЯ: І ти його не виконав.

ІГОР: Мда... Це було якось для мене закруто. Бачила б мене моя дружина...

АНЯ СІДАЄ ПІД СТИНОЮ І ПОЧИНАЄ ПЛАКАТИ. ІГОР ПІДСІДАЄ, ГЛАДЯЧИ ЇЇ ПО ВОЛОССЮ.

ІГОР: Ну нічого, все добре, я просто якось розгубився. Все нормально. (СМІЄТЬСЯ) Це в мене перший раз так. Що я не зміг задовольнити бажання жінки.

АНЯ: Ми ще в тому готелі?

ІГОР: Так. Ми ще тут. Все нормально.

АНЯ: Нічого не нормально.

ІГОР: Чому?

АНЯ: Мені страшно. З того самого моменту, як я поняла, що можу розлюбити Юру, мені стало страшно.

ІГОР: Це нормально. У всіх кохання закінчується. Можна далі бути нормальною людиною, поважати свого чоловіка.

АНЯ: Я не можу. Бути нормальною. Я не нормальна. Розумієш? Ти ще не поняв?

ІГОР: Та ні. Не поняв.

АНЯ: Ми з чоловіком познайомились в парку. Познайомились і відтоді не розлучались.

ІГОР: Це прекрасно.

АНЯ: Це було прекрасно. А за пару годин до нашого знайомства, мене згвалтували. Там же ж. В тому парку. Тільки на сусідній лавочці. Ти чуєш мене?

ІГОР: Чую.

АНЯ: Я сиділа, дивилась на вечірнє небо. А потім... На мене напали, побили, так зразу удар в обличчя, по носі, і згвалтували. А я до того ще ні з ким...

ІГОР: О боже! А хто ж то був?

АНЯ: Я не знаю. Я нічого не знаю. Я забула. Хто це був, скільки їх – багато чи один. Я все забула. Це було так важко, що я зразу ж все забула. Коли мене відпустили, я була як в тумані. Я тільки пересіла на іншу лавочку поряд, щоб не чути той запах – бруду і перегару. Тупо не мала сил нікуди йти. Я навіть не плакала. Я була ніде. А потім до мене хтось підсів, якийсь перехожий, почав говорити, заспокоювати. Я не знаю, про що він подумав, але він сидів зі мною всю ніч. Коли почало світліти, я поцілувала його. А потім побачила обличчя. І воно було таке прекрасне і добре, таке спокійне. Таке світле. І я закохалася в це обличчя. І я забула про все, що сталося за пару годин до того. Мені було добре – ніби нічого і не було. Так було дуже довго. Ми одружилися. Рік, два, три, чотири, п'ять... А потім, півроку тому, я раптом відчула, що кохання десь випаровується, що я вже майже нічого не відчуваю. І що замість кохання приходить відчуття того жаху, тої лавочки, про яку я вже й забула. Я не хочу цього, я не можу так. Чому кохання не може тривати весь час? А, пане Ігор? Чому, що би не почалось, все має скінчитись? Навіщо тоді воно приходить? А тепер, коли кохання нема, я ніби знову сижучу на тій лавочці. На тій першій... І знаєш, що гірше? Чим більше я скочуюсь туди, тим більше я змінююсь. В якийсь момент, коли я відчула, що не люблю Юру, я теж відчула, що хочу, щоб Юра мене не просто трахнув як завжди. А щоб він зробив це брутально. Щоб він вдарив мене пару раз. Сильно вдарив. Як це зробили зі мною на лавочці... Може, тоді я би знову щось відчула до нього... Я хвора?

ІГОР: В мене є вино. Чекай. (ВСТАЄ, ПОДАЄ ВИНО). Тільки вибачай, бокалів нема. Пластикові стаканчики.

АНЯ: Дякую. Які в сраку бокали. (ПОСМІХАЄТЬСЯ).

АНЯ ЗАЛПОМ ВИПИВАЄ СКЛЯНКУ.

АНЯ: Дай мені пляшку.

ДОВГО П'Є З ГОРЛА. РАПТОМ НАСТАЄ ТИША.
ДЖАЗ ЗАКІНЧИВСЯ. АНЯ ВСТАЄ, ВМИКАЄ НА
ТЕЛЕФОНІ ЛАНУ ДЕЛЬ РЕЙ. ПРОСТЯГАЄ РУКУ
ІГОРЮ.

АНЯ: А ми ж так і не дотанцювали. Ходи сюди. Ти хороший. Стільки часу ти терпів мої заскоки.

ТАНЦЮЮТЬ. АНЯ ЦІЛУЄ ІГОРЯ, СПОЧАТКУ
НІЖНО І М'ЯКО, АЛЕ ДЕДАЛІ ПРИСТРАСНІШЕ.

АНЯ: Тільки не кидай мене зранку.

АКТ 3 СЦЕНА 9

РАНОК. АНЯ ПРОКИДАЄТЬСЯ. ОЗИРАЄТЬСЯ. ВОНА У СВОЄМУ НОМЕРІ. РОЗСЛАБЛЕНО ПІДІЙМАЄТЬСЯ, ПІДХОДИТЬ ДО ВІКНА, НА ОБЛИЧЧІ РОЗПЛИВАЄТЬСЯ УСМІШКА ЗАДОВОЛЕНОЇ ЖИТТЯМ ЛЮДИНИ.

АНЯ ЗНОВУ ПАДАЄ НА ЛІЖКО. ТЯГНЕТЬСЯ РУКОЮ ДО ГОТЕЛЬНОГО ТЕЛЕФОНУ.

АНЯ: Ало? А можна замовити сніданок в номер? Та що-небудь. Стандартне. Дякую.

НАБИРАЄ ІНШИЙ НОМЕР. ДОВГО СЛУХАЄ ГУДКИ.

АНЯ: Блін. А мобільний то я і не взяла. От дура дурна. (ПОСМІХАЄТЬСЯ).

РАНОК. РЕЦЕПЦІЯ ГОТЕЛЮ. МИМО ПРОХОДИТЬ АНЯ В ХАЛАТІ, ПІСЛЯ БАСЕЙНУ З МОКРОЮ ГОЛОВОЮ ЗАКУТАНОЮ В РУШНИК. ПІД СТЕЛЕЮ ЗВУЧИТЬ ЕЛЛІНГТОН.

ДІВЧИНА: Ей, пані! Ей, вибачте! Та-та, я до вас!

АНЯ: Мене?

ДІВЧИНА: Так. Вам просили передати.

АНЯ: Передати? А що?

ДІВЧИНА: Записку. Це пан Ігор залишив. Ви пані Аня з двадцять шостого?

АНЯ: Ну та.

ДІВЧИНА: Ось, тримайте.

АНЯ: Дякую.

ЧИТАЄ: "ДОРОГА АНЮ. ДЯКУЮ ТОБІ ЗА ВСЕ. ВСЕ БУЛО НЕЗАБУТНЬО. І ТИ, І ЦЕЙ ГОТЕЛЬ. ТОЙ ГОТЕЛЬ. ЦІЛЮЮ. ПРОЩАЙ. ІГОР."

АНЯ ЯКИЙСЬ ЧАС ТУПО СТОІТЬ, НЕВИДЮЩИМ ПОГЛЯДОМ ВТУПИШИТЬСЯ У ПАПІРЕЦЬ. ТОДІ КРАЄМ РУШНИКА ВИТИРАЄ КУТИКИ ОЧЕЙ.

АНЯ: А... А ви можете принести мені в номер горілку?

ДІВЧИНА: Що? Горілку? Ні. Дзвоніть в ресторан. Я не знаю. Я тут працюю.

АНЯ: А де пані Христина?

ДІВЧИНА: Це хто?

АНЯ: Ну, тут у вас на рецепції працює.

ДІВЧИНА: Ні, вибачте. Такої не знаю.

АНЯ: Ну, така блондинка дуже гарна. Христя! Вона тут у вас внизу часто сиділа.

ДІВЧИНА: Блондинка... Христя... А, це може Христяка. Тільки вона не тут працює. Вона... А ось вона, до речі, біля входу.

АНЯ ОЗИРАЄТЬСЯ, БАЧИТЬ КРІЗЬ СКЛО НА ВУЛИЦІ ХРИСТИНУ. ПІДБІГАЄ ДО СКЛА, ТАРАБАНИТЬ, МАХАЄ ЇЇ РУКАМИ. ХРИСТИНА БАЧИТЬ АНЮ, АЛЕ ЧОМУСЬ ЗРАЗУ ВІДВЕРТАЄТЬСЯ. АНЯ БІЖИТЬ ДО ДВЕРЕЙ, ВИБІГАЄ НАЗОВНІ. ХРИСТИНА СТОІТЬ БІЛЯ ІНОМАРКИ І ВЖЕ ВІДЧИНИЛА ДВЕРЦЯТА.

АНЯ: Христя! Пані Христина! Чекай!

ХРИСТИНА: Я не маю часу. Я їду.

АНЯ: Куди?

ХРИСТИНА: Їду.

ХРИСТИНА СІДАЄ В МАШИНУ, НА МИТЬ ЗАТРИМУЄ ДВЕРЦЯТА.

ХРИСТИНА: Аню, ти мене вибач. Якби зараз, я б на таке точно не пішла. Я просто спочатку тебе не знала.

АНЯ: Христя. Ти про що?

ХРИСТИНА: Прощай.

ХРИСТИНА ЗАЧИНЯЄ ДВЕРЦЯТА, МАШИНА РУШАЄ, АЛЕ ЗУПИНЯЄТЬСЯ НА ПОВОРОТІ ПРОПУСТИТИ ІНШУ. АНЯ РАПТОМ ЗРИВАЄТЬСЯ, ПІДБІГАЄ, РВЕ ЗАДНІ ДВЕРІ І ЗАПЛИГУЄ ДО ХРИСТИНИ.

В МАШИНІ КРІМ НИХ ЩЕ ДВОЄ ХЛОПЦІВ СПЕРЕДУ. ВОНИ ЗАЦІКАВЛЕНО ДИВЛЯТЬСЯ НА АНЮ. АЛЕ МАШИНА ПОМАЛУ РУШАЄ.

ХЛОПЕЦЬ 1: Опа. Так ми ж тільки за одну домовились.

ХЛОПЕЦЬ 2: Дівчушка, ми вас не звали.

ХРИСТИНА: Аню, зараз же висядь з машини!

АНЯ: Та що ви мені всі сьогодні "прощай" тичете! Як змовились! І за що це ти вибачалася? Не вилізу, поки ти мені всьо не поясниш!

ХЛОПЕЦЬ 1: Ого! Темперамент! (КИВАЄ ІНШОМУ) А може... (ДО АНІ) Дівчушка, а ви почьом берете?

АНЯ: Шо?

ХРИСТИНА: О боже, Аня, вилізь, я тебе прошу.

ХЛОПЕЦЬ 2: Такса твоя яка? Мінет, обичний, на всю ноч?

АНЯ ДИВИТЬСЯ НА ХРИСТИНУ.

ХРИСТИНА: Да, я простітутка, і я зараз працюю. Вилазь бігом.

АНЯ: Да нікуда я не вилізу! Розкажуй давай!

ХРИСТИНА: Зупиніть.

ХЛОПЕЦЬ 2: Та секунду, зара на заправці станем. Випустим твою падругу. Но, з тобою ми за всьо домовились, да?

МАШИНА ЗУПИНЯЄТЬСЯ, ХЛОПЦІ ВИХОДЯТЬ.

АНЯ: Розкажуй. Всьо.

ХРИСТИНА: Та шо. Стрьомна якась історія. Мене той пан Ігор замовив. Пару днів тому. В тому, іншому готелі. Я на два готелі працюю. Ми з ним трахались, а його жінка сиділа дивилась. А тут ще твій Юра прийшов, такий п'янючий. Але Ігор мене не відпускає. Каже, ще прадожмим. І з їхньої розмови з Юрою, я поняла, що той десь в інтернеті з жінкою Ігоря познайомився. І шо зараз Юра прийшов до неї на побачення. А цей Ігор з жінкою, вони типу якісь свінгери. Міняються партнерами. А самі дивляться. І тут Ігор каже, шо, мол, він хоче з жінкою Юри, а не з цьою бляддю – то він про мене. Шо типу, шоб нормальний обмін парами був. Юра з його, а він з юриною. А Юра каже, шо ніфіга не вийде, його жінка дуже проти сексу зараз. Ну, вони і поспорили.

АНЯ: На шо?

ХРИСТИНА: На те, чи зможе Ігор з його жінкою, в смислі з тобою переспати. На бутилку. І домовились, шо Ігор поживе в номері Юри. А потім Юра пішов в номер до жінки Ігоря, а той Ігор дає мені купу бабла і каже, шоб я з тобою якось познайомилась. І розвідала, чим тебе взяти можна. Шо в тебе зараз на душі і чого тобі хочеться.

АНЯ: Так це ж я з тобою познайомилась.

ХРИСТИНА: Нє. Я.

АНЯ: І шо? Шо далі?

ХРИСТИНА: Ну, я всьо йому розказала, шо від тебе почула. Про готель, той на горі, про те, шо ти хочеш, шоб тебе за руку взяли...

АНЯ: Блядь. Блядь. Блядь. Сука.

ХРИСТИНА: Вибач. Я ж не знала, шо ти така хороша. І шо ми так з тобою задружмимось... Я ж бабкі взяла вже. Вибач.

В МАШИНУ ПОВЕРТАЮТЬСЯ ХЛОПЦІ З
БУХЛОМ, ДИВЛЯТЬСЯ НА АНЮ.

ХЛОАЕЦЬ 2: Ну шо? Ми зараз в інший готель дуем. А вам куда?
АНЯ: Ви в той готель, шо за горою?
ХЛОПЕЦЬ 2: Ну да.
АНЯ: Сто баксів.
ХЛОПЕЦЬ 1: Опа. Ну я ж знав. За скільки?
АНЯ: За ніч.
ХЛОПЕЦЬ 1: Харе! Забито!
ХРИСТИНА: Аню, не треба...
АНЯ: Мовчи, пані Христино. Мовчи, бо зараз носа відкушу.
ХЛОПЕЦЬ 2: О, вона жестяк любить!
ХЛОПЕЦЬ 1: Па ходу да!
АНЯ: Кстаті, да, люблю. А ви?

АКТ 3 СЦЕНА 10

ПАРК. ЛАВОЧКА. ВЕЧІР.

- НЕВІДОМИЙ: Якщо хочете зупинити гру, то кажіть. Але тоді я виграв.
- АНЯ: Почекайте. (ПАУЗА) Добре. Зупиняєм.
- НЕВІДОМИЙ: Я виграв.
- АНЯ: Хай буде.
- НЕВІДОМИЙ: Тепер розкажіть.
- АНЯ: Шо, розказати?
- НЕВІДОМИЙ: Чому?
- АНЯ: Шо чому?
- НЕВІДОМИЙ: Ну, наприклад, чому ви не знайомитесь з незнайомими людьми на лавочці?
- АНЯ: Нє. Граєм далі.
- НЕВІДОМИЙ: Чий хід?
- АНЯ: Не знаю.

МОВЧАТЬ.

- НЕВІДОМИЙ: А ти пам'ятаєш як ми на озера їздили? Там так ідеш, ідеш, і всьо по коліна. А я вночі тебе ніс, ми впали і лежали в тій воді і не знали де берег. А ти кажеш, давай по зіркам йти. І ми йшли. По зірках. Зірки в нас під ногами в воді світилися. А потім одна зірка така здорова вспихнула. А то Васюк нас з фонарьом пішов шукати.
- НЕВІДОМИЙ: А ти пам'ятаєш, як напилася на свому дні народження і подумала чогось, що це насправді моє день народження і плакала, що ти мені подарунка не маєш, а я не міг тебе втішити і вигадував, що ти мені галстук подарувала, такий чорний, а на ньому твоє обличчя сріблом вишите.
- АНЯ: Я все пам'ятаю. Крім того дня народження.
- НЕВІДОМИЙ: Аню, я стільки думав про нас. Весь цей рік після тої нашої поїздки я думав про нас. Я не можу без тебе.
- АНЯ: А коли ми перейшли на "ти"?
- НЕВІДОМИЙ: Не пам'ятаю. Давно ж. Давно, Аню. Та історія, минулого літа... Ну ми ж в расчьоті.
- АНЯ: Ти думаєш?
- НЕВІДОМИЙ: Ну, наламали дров. Обоє наломали. В нас була криза. Ти сама казала, що мені зрадиш. Шо я мав робити? Я хотів, щоб ми встряхнулись. Це ж зараз навіть романтично виглядає – у нас була дуже цікава літня пригода.

АНЯ: Була.

НЕВІДОМИЙ: Ми не знали, що робити. А тут ця ідея з готелем. Хто її придумав? Не важливо. Все мало бути так добре. Готель, гори, сонце, басейн, коктейлі.

АНЯ: Гори, сонце, басейн.

НЕВІДОМИЙ: І ти – ти мала стати такою ж як була. І я теж – я хотів, щоб все було як раніше. Щоб я знав, що живу з тою самою Аньою. А ти – що з тим самим Юрою.

АНЯ: Да. З тим самим Юрою.

НЕВІДОМИЙ: Шось пішло не так. Я не знаю чому. Я не міг поняти, що тобі треба. Я був злий, що моя жінка мене відшиває. А тут цікава чувиха з Тіндера – і дуже близько. В сусідньому готелі, за горою. Ну, я і поїхав. А там закрутилось... Мені стало цікаво, чи ти поведешся на того Ігоря. Ну і що вже там. Я тобі зрадив, ти мені. Ну було. Але ми можемо пробачити один одного і жити далі.

АНЯ: А хто тобі сказав, що я зрадила?

НЕВІДОМИЙ: Ігор сказав.

АНЯ: Шо він тобі сказав?

НЕВІДОМИЙ: Сказав, що добився того, що хотів.

АНЯ: Я не знаю, що він там хотів. Ми з ним тільки цілувались. Півночі цілувались. А потім я пішла в свій номер. Я не люблю сексу в перший раз.

НЕВІДОМИЙ: Я не знав.

АНЯ: Не знав?

НЕВІДОМИЙ: Аню. Давай спробуємо все заново.

АНЯ: Заново то як?

НЕВІДОМИЙ: Так, щоб по старому. Ну добре. Не буде того кохання, що колись. Але ж ми стільки разом прожили і пережили.

АНЯ: Ну давай. Але як? Ти можеш мене зараз переконати? Шо ми це зможемо?

НЕВІДОМИЙ: Ми будемо уважні один до одного. Ми будемо знати, що могли розійтись, але не зробили цього. Ми будемо цінувати те, що маємо. Ми будемо пам'ятати. Да, ми будемо пам'ятати, що любов колись була. Все, що вже було між нами. Воно ж було.

АНЯ: Ти пам'ятаєш, що ми робили в перший день після весілля?

НЕВІДОМИЙ: Да! Добре пам'ятаю. Ми довго лежали в ліжку, потім нам принесли сніданок, здається печінковий торт, потім...

АНЯ: І що потім?

НЕВІДОМИ: Ну, мабуть, далі лежали. Да, ми далі лежали, і ти ще...

АНЯ: Хуйня.

НЕВІДОМИЙ: Шо?

АНЯ: Ти не пам'ятаєш. Хочеш розкажу тобі? В нас не було ніякого ранку. Тому, що під час банкету ти напився і втік. Тупо втік. Від мене. Тебе знайшли тільки на другий день. Ти тоді так і не протверезів. В той день. Чому ти тоді втік? Я ніколи не питала тебе, я не хотіла про це думати. Потім ти знову мене любив. І я тебе. Але чому ти тоді втік, з нашого весілля?

НЕВІДОМИЙ: Я не пам'ятаю.

АНЯ: Може ти згадав собі щось таке, від чого тобі захотілося вдрабадан набухатись? Вусмерть, в брєвно, до потері пульса. Чому ти мовчиш?

НЕВІДОМИЙ: Аню...

АНЯ: Відсунься від мене. В тебе перегар. Ти знову п'яний.

НЕВІДОМИЙ: Я чучуть. Півпляшки вина.

АНЯ: Ладно, я скажу. Я тоді зрадила тобі. На другий день після Ігоря. Я поїхала в той готель, за горою, де ти трахав ту жінку. І там мене теж добре відтрахали. За сто баксів. Знаєш, як це було? Я сказала йому, що люблю жестяк. І він не стримувався. Він в'їбав мене по морді, пару раз. Потім навалився і почав душити. А потім я почала брикатися і він в'їбав мені ще раз – під дих. І тут мені все прочистилось. Тут я все згадала. Я згадала, як мене гвалтували тут, в цьому парку, на такій самій лавочці. І хто мене гвалтував. Може це вона, та сама лавочка якраз? А ти не пам'ятаєш?

НЕВІДОМИЙ: Шо ти трусиш, Аню? Яке згвалтування, нахуй?

АНЯ: Це ж був ти, Юра? Це ти мене спочатку згвалтував, а потім прийшов втішати. Ти тоді не дуже забруднився моєю кров'ю? Не тою, що з носа, а іншою. Ти ж в мене був перший. А про що ти собі тоді подумав? Згвалтував цю дурочку, а потім вона ж до тебе прижимається, вже сама, і вже не треба її пиздити, не треба душити? Да? А як ти жив зі мною ці всі роки? Ти шо ж – дійсно мене любив? Ну, скажи, хоч зараз цю правду.

НЕВІДОМИЙ: Знаєш, що мене цей рік без тебе спасало? Шо ти дуже тихо спиш, не хропиш зовсім, не сопеш. І коли вночі я просинався сам на ліжку, то я все-одно міг думати, що ти далі тут біля мене лежиш. Тихо лежиш, як завжди. А по-іншому як? Я не знаю. Ти ж в мене теж була перша. Тоді в парку... Я не знаю, що на мене тоді найшло, шо я так... А потім, коли я з тобою вже нормально на іншій лавочці цілувався, то я раптом таке відчув... Щось

таке, що ніколи в житті перед тим. В мене ж не було дівчини до цього. Я був малий, п'яний і дурний. А потім ти була така тепла і така гарна, я ще досі пам'ятаю сльози – як вони блищали в тебе на очах, як зірки, і твій голос захрипший раптом мені розповів щось таке, чого я ніколи не чув. Під ранок я вже був повністю тверезий і любив тебе по вуха, просто вдрабадан. Якби ти в той ранок пішла від мене, я би точно сігнув з якогось вікна. Відчути таке, а потім загубити – я би не пережив. Ти тримала моє обличчя в своїх руках, а я тримав самого себе руками, щоб не дрижати від щастя, щоб ти не подумала, що я якийсь дурак, щоб ти не побачила, що я вже не можу без тебе як собачка без хазяїна. І коли я втримав себе – і тебе, я вже знав, що не покину тебе ніколи. Чуєш, я не покину тебе ніколи! Ніколи! Я переконаю тебе. Ти що хочеш роби. Бий мене під дих, души, отак, да, ще раз, давай, я заслужив, сильніше, ти маєш право, да, куда хочеш, ламай мені ребра, вибивай зуби, рви щоку, кусай носа, хуяр голову, бутилкою, камнем, об лавку, ще раз по ребрах, я вже нічого не відчуваю, я тільки знаю, що ти поряд, що ти зі мною і так буде завжди! І тим літом, нашим першим літом, і наступним, і минулим, і теперішнім, і майбутнім! І всі літа, які ще будуть, навіть якщо вони вже закінчились! Я не відпущу тебе, ніколи, ніколи, розумієш?! А-а-а! Давай! А-а-а-а!!! А-а-а-а!!! Каштан! Каштан! Каштан!!!!!!

КІНЕЦЬ

Я, Бондаренко Андрій погоджуюся на публікацію п'єси "Той готель за горою" у вільному доступі в мережі Інтернет на сайті «Бібліотека сучасної драматургії»